

Paștele fiecăruia dintre noi

Scris de Horia Picu

Sâmbătă, 19 Aprilie 2014 14:02 -

Paștele, o mare Sărbătoare religioasă așteptată de fiecare dată cu emoție, cu bucurie și speranță. Emoție și bucurie pentru prilejul de a ne întâlni cu cei dragi din familie, cu speranță pentru semnificația religioasă deosebit de importantă a Învierii, pe care o așteptăm de fiecare dată cu dorința de a ni se mai șterge câteva dintre păcatele pe care le facem, de cele mai multe ori fără să ne dăm seama. Paștele îl așteptăm și cu papilele gustative în stare de alertă maximă pentru a nu rata nimic din ofertele pe care gospodinele le fac tuturor, credincioși sau nu.

Chiar în aceste zile am recitat „Sacru și profanul” de Mircea Eliade și câteva idei din această lucrare își găsesc locul acum .

O remarcă pe care o face Eliade este că timpul pentru om nu-i întotdeauna la fel. Există un timp sacru sau liturgic, care înseamnă

„reactualizarea unui eveniment sacru care a avut loc într-un trecut mitic, „la începutul începuturilor“.”

Această „întoarcere în timp” este repetabilă an de an, adică este

„un Timp mitic primordial readus în prezent.”

Religioși sau nu, în zilele de Paște re trăim dramaticele ultime zile ale Mântuitorului ca și cum am fi contemporani cu evenimentele care au condus la fundamentale schimbări în conștiința omului. De Sărbătoare trăim un paradox temporal: trăim și în prezent și în trecut. Facem pregătiri pentru a fi pe placul Celui Veșnic, dar și pentru a fi apreciați de cei de lângă noi, rude sau prieteni care ne vizitează în aceste zile. Cum spune Eliade,

„Participarea religioasă la o sărbătoare implică ieșirea din durată temporală „obișnuită” și reintegrarea în Timpul mitic actualizat de acea sărbătoare.”

Pentru cei mai mulți, Paștele înseamnă credință și speranță. Pentru alții, aceeași Sărbătoare se rezumă la „testarea” papilelor gustative despre care aminteam. Mircea Eliade spune că

„un om nereligios cunoaște o anumită discontinuitate și eterogenitate a Timpului. Și pentru el

Paștele fiecăruia dintre noi

Scris de Horia Picu

Sâmbătă, 19 Aprilie 2014 14:02 -

există, în afară de timpul mai curând monoton al muncii, un timp al petrecerilor și al spectacolelor, un timp „festiv”. Și el trăiește după ritmuri temporale variate și cunoaște timpuri cu intensitate variabilă: când ascultă muzica preferată sau când, îndrăgostit, așteaptă sau întâlnește persoana iubită, trăiește, evident, într-un alt ritm temporal decât atunci când muncește sau se plictisește”

Omul religios, după spusele marelui istoric al religiilor lumii,

„trăiește în două feluri de Timp, dintre care cel mai important, Timpul sacru, apare sub forma paradoxală a unui Timp circular, reversibil și recuperabil, un soi de prezent mitic regăsit periodic cu ajutorul riturilor.”

Eliade e și mai tranșant la un moment dat: omul religios

„refuză să trăiască doar în ceea ce se numește, în termeni moderni, „prezentul istoric”, străduindu-se să ajungă la un Timp sacru care, în unele privințe, ar putea însemna
Veșnicia

“.

Despre veșnicie, Marcus Tullius Cicero (106-43 î.Hr.) spunea:

„Nimic nu poate fi veșnic odată ce s-a născut.”

Atunci, nimic nu putea prevesti ce avea să urmeze peste ani...

Sărbătoare fericită tuturor!